

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 10. Sponsalia ipso jure dissolvuntur 1°. per matrimonium de
præsenti cum alia initum. 2°. per solemnem professionem in religione
approbata. 3°. per sacri Ordinis susceptionem. 4°. per ortam ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

no ipsius publicata non fuerit, nec proinde famam amiserit, satisfaciendo dotando ipsam.

CAPUT X.

Sponsalia ipso iure dissolvuntur 1°. per matrimonium de presenti cum alia initum. 2°. per solemnem professionem in religione approbatam. 3°. per sacri Ordinis susceptionem. 4°. per ortam inter sponsos cognationem spiritualem, ex eo quod sponsus filium sponsa de fonte baptismi levaverit, vel affinitatem ex superinducta copula cum cognato, vel cognata alterius, in primo vel secundo gradu.

32 PRIMA pars constat ex cap. si inter unam ex de sponsalibus & matrim. ubi Gregorius IX. dicit: quando inter ipsos accessit tantummodo promissio de futuro... si alius mulierem illam per verba de presenti desponsaverit, etiam si inter ipsam & primum juramentum intervenerit de futuro, huiusmodi intuitu secundum matrimonium non poterit separari (utpote indissolubile) sed eis est de violatione fidei, & juramenti, si intervenerit, poenitentia injungenda. Gravier enim peccaverunt violando. Et si prior sponsa de futuro expectare voluerit mortem istius uxoris, ipsa mortua jus habet exigendi ipsum in maritum, ratione datae fidei, qua per matrimonium istud absolute extincta non fuit, sed sopita, vel suspensa pro tempore durantis illius matrimonii; utique ob impossibilitatem servandi illam durante illo matrimonio. Quo cessante, non est cur urgere nequeat jus, quod absolute non amiserat per perfidiam alterius partis. Neque enim perfidus ipsi absolute auferre potuit jus, per injuriam a se factam, neque sua fraus ipsi quoad hoc debet patrocinari. Et ideo in hoc casu matrimonium subséquens priora sponsalia non dissolvit absolute, sed pro solo tempore quo ipsum durat, ut recte docet Bone. spei disp. 1. de sponsalib. n. 104. cum Adriano, Ledesma, Sylvio, Coninck, Palao & aliis, contra Sanchez, Rodriguez, & Layman; oppositum sentientes, eod quod obligatio, licet valide contracta, extinguatur per impedimentum fortius superveniens. At hoc non esse semper verum, constat ex eo quod ille qui votum emisit ingrediendi religionem, & postea matrimonium contraxit, & consummavit, mortua uxore, religionem ingredi teneatur.

33 Secunda pars aperte sequitur ex eo quod solemnis professio religionis approbata dissolvat matrimonium ratum, prout docet Tridentinum sess. 24. can. 6. Si autem solvit vinculum fortius, multo magis vinculum minus forte. Et si solvat vinculum matrimoniale, a quo vincitur vinculum sponsalium; a fortiori solvit vinculum sponsalium, juxta regulam Juris: si vincio vincens te, a fortiori vinco te.

34 Ille tamen qui religionem simpliciter ingreditur, sponsalium vinculo non solvitur ante professionem, licet pars in saeculo manens, sponsione sua eo ipso liberetur, quo pars altera vellem religiosam suscipit. Quia cum per illam susceptionem ostendat se à nuptiis alienum, censetur alteri remittere sponsionis obligationem; vel saltem ipsi dare justam restandi causam, ob notabilem rei mutationem, in eo quod cum magno incommodo suo expectare debeat per annum ut ei nubat, cui abjectio cuculli, vel veli, & inconstantia, cum ignominia, rixarumque periculo, improparari possent, ut saepe fit in saeculo. Sic Bonæ spei n. 91. & seqq. & passim alii.

35 Tertia pars habetur in cap. unico de voto in 6. Susceptio tamen Ordinis sacri post sponsalia illi-

cita est. Quamvis enim post sponsalia licitus sit religionis ingressus (cum etiam post matrimonium ratum, nondum consummatum, invitâ comparte, jus permittat religionis ingressum, cap. 2. de conversione conjugatorum) post ea tamen nullum jus permittit, sacri Ordinis invitâ comparte susceptionem, nec illius suscipiendi votum, nec votum simplex castitatis; eod quod per sponsalia corpus spondentis jam sit alteri obligatum, ideoque non teneat simplex votum illi obligationi præjudicans. Tunc enim procedit communis ratio, quod Deus aliis subtrahi nolit bona ipsis obligata, ut sibi offerantur, nec colit velit cum alterius injuria. Unde Ecclesia non admittit allegationem sponsi, probantis se simplex votum castitatis emisisse post sponsalia. Imò in cap. veniens qui Cler. vel vovent. reprobatur continentia votum, à muliere post sponsalia emissum, inconsulto sponso, ipsique matrimonio permittit. Et quod plus est, in extrav. Joan. XXI. cap. un. de voto, decernitur, cum qui, nondum consummato (quod contraxerat) matrimonio, sacrum suscepit Ordinem, non obstante solemni voto castitatis illi annexo, ad petitionem uxoris, cogendum esse, sub poena excommunicationis, consummare matrimonium, nisi religionem ingredi malit.

36 Quarta pars constat ex eo quod quidquid dirimit matrimonium, dirimat & sponsalia (cum fortius sit vinculum matrimonii, quam sponsalium.) Cognatio verò illa, & affinitas dirimunt matrimonium. Igitur & sponsalia.

CAPUT XI.

Occurritur argumentis contradicentium assertioni, quâ n. 35. dictum est, invitâ comparte, licitam non esse (post sponsalia) susceptionem Ordinis sacri, nec emissionem simplicis voti continentia.

HOc quod ibi dixi, dixi cum S. Antonino 3° p. tit. 1. c. 13. §. 2. Hostiensis, Innocentio, Panormitano, & communi sententia Canonistarum, quibus ex Theologis subscribunt Navarrus, Sanchez, Reginaldus, Valentia, Coninck, Becanus, alique non pauci.

37 Isti tamen doctrinam contradicunt (fateor) S. Thomas in 4. dist. 38. q. 1. a. 3. quæstio 2. ad 1. Richardus, Cajetanus, Sotus, Rodriguez, Ledesma, Suarez, Vasquez, Bonacina, Mastrius, alique plures, hisce argumentis suffulti, 1°. quia in sponsalibus subintelligitur tacita conditio: nisi status perfectior eligatur (cum sponsalia non debeant statum perfectiorem impedire) susceptio verò Ordinis sacri, promissaque continentia status, est status perfectior matrimonio, per sponsalia promissa. 2°. per votum ingrediendi religionem sponsalia dissolvuntur: ergo & per votum simplex castitatis.

38 Verum hæc argumenta non convincunt assertionem nostram. Non primum, tum quia conditio illa, seu exceptio, neque subintelligitur ex Jure positivo, seu Canone aliquo id declarante: utpote ex quo oppositum potius conficitur (per ea quæ n. 35. allegata sunt) tum quia exceptio religiosi status, ante matrimonium consummatum, in Jure positivo est singularis; ultra expressos proinde limites non extendenda, nec ad quemlibet statum sponsalibus & matrimonio perfectiorem amplianda: quemadmodum vis solvendi matrimonium ratum, religiosa professioni singularis, ad quemlibet perfectiorem statum, seu perfectioris status votum extendenda non est.

39 Neque exceptio illa, seu conditio, in sponsalibus contractu subintelligitur ex natura rei, vel ex communi sensu sibi invicem spondentium ma-